K V ě c i : V lednu 1989 jsem ztahl svoji žádost o vystěhování do NSR. Udělal jsem to proto, abych mohl opět začít pracovat a vydělávat peníze. Jelikož mě nebylo úřady NDR povoleno vystěhování do NSR legální cestou, rozhodl jsem se, že se to pokusím nelegální cestou přes území ČSSR. Jako motiv mého jednání uvádím nespokojenost s poměry v NDR.

Někdy začátkem dubna 1989 jsem společně se svým bratrem Mirko RÖWER slyšel v Berlíně vysílání jedné západoberlínské stanice, která uváděla, že několika občanům NDR se podařilo z území ČSSR na jednom z hraničních přechodů do NSR podjet s vozidlem Trabant hraniční závoru a dostat se tak na druhou stranu. Po skončení tohoto vysílání jsme se s bratrem rozhodli, že se pokusíme dostat do NSR stejnou cestou. Svěřili jsme se s naším úmyslem ilegálně vycestovat do NSR mojí družce Heidrun STRECKEL. Ta s tím však nesouhlasila, protože se bála, že se nám to nepodaří. Nakonec jsme se dohodli, že společně s bratrem Mirko, Heidrun STRECKEL a jejími 4 dětmi do ČSSR vycestujeme. Rozhodli jsme se, že cestu vykonáme mojim vlastním osobním automobilem značky Volha SPZ IGR-8-87. Protože jsme měli hodně věcí a zavazadel, vypůjčil jsem si dne 10.5.1989 z půjčovny vozidel v Berlíně Bohnsdorf-Taxi obytný přívěs. SPZ přívěsu neznám. Myslím, že dne 9.května jsme si v bance v Berlíně směnili marky za Kčs. Já jsem směnil 400,- marek NDR, za které jsem obdržel asi 1.200,- Kčs. Ještě v NDR jsme si jako orientační místo pro přejezd z ČSSR do NSR určili prostor v okolí Chebu. Domnívali jsme se, že závora, která je na hraničním přechodu je buď z umělé hmoty nebo dřevěná. Dne odjezdu jsme stanovili na 11.5.1989.

Dne 11.5.1989 jsem já, Mirko RÖWER, Heidrun STRECKER a její děti Marc, Kevin, Steven a Dusty, nasedli v Berlíně do mojí Volhy, za kterou byl obytný přívěs a kolem 16.00 hodin jsme z Berlína odejeli ke státní hranici s ČSSR. Do ČSSR jsme přicestovali téhož dne kolem 23.00 hodin přes hraniční přechod Cínovec, na řádné cestovní doklady. V cestě jsme dále pokračovali až do Prahy, kam jsme přijeli dne 12.5.1989 kolem 03,30 hodin. Zajeli

Uw. Hansel

na jedno z předměstí Prahy, které neznám a zde jsme přenocovali.

Dne 12.5.1989 jsme se vzbudili asi v 08,00 hodin. Potom jsme se celý den procházeli po Praze. Večer kolem 20.00 hod. jsme se rozhodli, že pojedeme do Karlových Varů. Kolem 20.00 hodin jsme tam odejeli. Před Karlovými Vary, jsme kolem 23.00 hodin zastavili na jednom z parkovišť a zde jsme přenocovali.

Dne 13.5.1989 po probuzení jsme se najedli a potom odcestovali směrem na Cheb a později na Plzeň. Celý den jsme cestovali a kolem 19.00 hodin jsme přijeli do autokempinku Babylon, kde jsme se ubytovali.

Dne 14.5.1989 po probuzení jsme se najedli a umyli. Rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat na hraniční přechod Folmava, jakým způsobem je zde zabezpečen ilegální přechod občanů do NSR. Chtěli jsme vidět závoru na hraničním přechodu a zjistit, z čeho je vyrobená. Proto jsme se odpoledne všichni i s dětmi vydali pěšky z Babylonu k hraničnímu přechodu Folmava. Asi v polovině cesty začaly dvě z dětí bolet nohya proto Heidrun STRECKER se vrátila s Kevinem a Dustym zpět do Babylonu. Já s Mirkem a dětmi Marcem a Stevenem jsme pokračovali dále. Po příchodu do České Kubice jsme byli kontrolováni vojáky a proto jsme se vrátili zpět i s dětmi do Babylonu. Zde jsme děti předali paní STRECKELOVÉ a já s bratrem jsme odejeli mojí Volhou do Železné Rudy, kde jsme chtěli zjistit, jak je pomocí závory na hraničním přechodu zabezpečen přechod do NSR. K závoře jsme se však nedostali, proto jsme se kolem 21.00 hodin vrátili zpět do Babylonu.

Dne 15.5.1989 jsme si ráno zabalili věci a najedli se. Rozhodli jsme se ke všemu. Tím myslím, že ten den se pokusíme ilegálně přejet do NSR. Ve 14.00 hodin jsme z Babylonu odcestovali pouze s Volhou do Železné Rudy. Obytný přívěs jsme nehcali v Babylonu. V Železné Rudě jsme se opět pokoušeli prohlédnout místo, kde se závora na hraničním přechodu nachází, aby-

chom zjistili z čeho je vyrobena. Bohužel místo, kde se závora nachází jsme v Železné Rudě neviděli. Z Železné Rudy jsme odcestovali přes Klatovy a Strakonice do Vimperka. Přijeli jsme tam kolem 18,00 hodin. Najedli jsme se a udělali krátkou přestávku. Zjistil jsem, že směrem na hraniční přechod Strážný je slabý provoz a uvažoval jsem o tom, že by zde byla možnost přes tento hraniční přechod ilegálně přejet do NSR. Z Vimperka jsme se však vrátili zpět do Strakonic a dále cestovali až do Českých Budějoivic, aby se děti trochu prospaly. V Českých Budějovicích jsme dotankovali automobil benzínem a odejeli zpět přes Strakonice do Vimperka. Z Vimperka jsme pokračovali na hraniční přechod Strážný s úmyslem ilegálně přejet do NSR. Za Vimperkem si bratr Mirko sedl vedle mne na zem, mezi zadními sedadly a opěradly předních sedaček jsme měli uloženy měkké batohy. Na zadním sedadle a batohách spaly všechny děti. Heidrun byla s nimi v zadu. Při cestě k hraničnímu přechodu jsem uviděl na silnici vojáka jak červeným světlem ukazoval, abychom zastavili. Viděl jsem jej pouze já, protože jsem řídil. Výzvy vojáka k zastavení jsem neuposlechl a pokračoval dále. Projel jsem vesnicí Strážný a pokračoval k hraničnímu přechodu. Po krátké době jsem vyjel z levotočivé zatáčky, za kterou ve vzdálenosti 200 až 250 metrů jsem uviděl bíločervenou závoru. U této závory stál někdo s červeným světlem a dával mi znamení k zastavení. Já jsem se však domníval, že závora bude z umělé hmoty nebo dřevěná a proto jsem se rozhodl, že se pokusím s mojim osobním automobilem do závory najet, přerazit ji a pokračovat dále do NSR. Rychlostí asi 80-90 km za hodinu jsem do závory narazil. Ještě před nárazem jsem instinktivně sklonil hlavu. Po nárazu jsem zjistil, že střecha automobilu je stržená, přední i zadní sedadla jsou sražena směrem dolů a když jsem se ohlédl, neviděl jsem ani Heidrun ani děti. Také zavazadla ze zadní části auta byly pryč. Byl jsem z toho šokovaný. Řval jsem kde je Heidrun a děti. Vůz jel pomalu dále, brzdy nefungovaly, nešlo to zabrzdit. Viděl jsem jak bratr Mirko leze z auta ven a křičel na mne, abych z auta vylezl. Vylezl jsem tedy z auta, ale

U. Hansel

nevím jak. Auto se pomalu rozjíždělo zpět k závoře. Proti autu šla Heidrun s Dustym v náručí. Křičel jsem na ní, aby se uhnula, povedlo se jí to. Potom u závory začal voják střílet ze samopalu. Heidrun se ptala, kde jsou další děti, její děti. Já jsem viděl kromě Dustyho ještě Stevena. Bratr volal běžíme. Ze strachu jsme utíkali do lesa souběžně se silnicí. Já jsem vzal do náručí Stevena a bratr Mirko Dustyho. Viděl jsem, že Heidrun je zraněná. Vzal jsem ji za ruku, aby mohla lépe utíkat se mnou. Proběhli jsme lesem a přiběhli na louku. Potom jsme přiběhli do dalšího lesa, kde na mýtině stáli vojáci. Něco na nás volali. Měli jsme u sebe deku, zalehli jsme na zem a s bratrem jsme přikryli dekou Heidrun s dětmi, Stevenem a Dustym. Já jsem byl částečně přikrytý, Mirko vůbec. Viděl jsem, že Heidrun je zraněná na hlavě. Kolem nás přeběhlo několik vojáků se psy a neviděli nás. Skrývali jsme se asi jednu hodinu. Asi po 01,00 hodině dne 16.5.1989 k nám přiběhli vojáci a byli jsme zadrženi.

K trestné činnosti, kterou jsem spáchal s bratrem a Heidrun nám nikdo nedával rady. Nikomu jsme se s tím nesvěřili.

V NSR žije bratr mojí matky, ale nevím jak se jmenuje a kde bydlí. V případě, kdybyse nám podařilo dostat do NSR chtěli jsme se zde usadit a vybudovat si nový život.

Na svojiobhajobu chci uvést, že svojí trestné činnosti velice lituji.

Více nemám, co bych k dané věci uvedl.

Po přetlumočení protokolu z jazyka českého do jazyka německého prohlašuje obviněný výslovně, že tento souhlasí s jeho výpovědí a nežádá oprav, doplnění ani změn v něm.

Výslech ukončen v 17,55 hodin.

Vyšetřovatel StB :
mjr.JUDr.[illegible]

Tlumočník :
Jan LISÝ

Zapsala ::
nstržm.NOVÁKOVÁ

Obviněný :
Uwe HANSEL

ARCHIV BEZPEČNOSTNÍ SLOŽKY